Bemutatkozik Kunhegyesi Ferenc

Írta: Fialovszky Magda

2010. július 05. hétfő, 15:29 - Módosítás: 2010. október 05. kedd, 17:42

Beszélgetés Kunhegyesi Ferenc festőművésszel

Beszéljünk először a családról, a gyökerekről.

Apám lókupec volt, fuvarozott, jártunk a vásárokba, így korán megtapasztaltam a fizikai munka keménységét. Volt, hogy napokig úton voltunk. Esténként a cigányok tüzet gyújtottak: nagy beszélgetések, kukorica-sütés, mulatság ... Nagyon jó gyermekkorom volt, szép, izgalmas, nagyon sok emberrel megismerkedtem.

Mindig elvitt magával az édesapád?

Mindig dolgom volt mellette, mint legnagyobb gyereknek, néha anyám is elkísérte, de nekem kötelességem volt. Már 10 évesen tudnom kellett hajtani a lovakat, egyesben, kettesben befogni. Volt, hogy 30-40 kilométereket lehajtottam egyedül. Apám rettentően szorgos ember volt, ez látszott a külsején, a fizikumán. Nagyon büszke voltam rá, fiatalon úgy nézett ki, mint egy római szobor, csupa izom, életerő… Mindig mindenről megvolt a véleménye. Emlékszem mikor elmentünk valamelyik magyarhoz, mindig beszélgettek, mindig hozzá tudott szólni, tanácsot adni, nagyon energikus ember volt…Nekem nagy példakép volt, még ha nem is volt tudatos gyerekkorban. Nagyon erős húzóerő volt számomra.

Édesanyád?

Anyám egy igazi ős cigány asszony, mindig háztartásbeli volt, ő tartotta, tartja össze a családot. Ha nem lenne, nem is tudom, mi lenne velünk. Még ma is mindennap hazajárok kajázni. Anyám csupa jóság, mindenkit etet, s nemcsak fizikai táplálékkal. Nem tudom, hogy csinálja.

Ma már nem így élnek az emberek, mintha eltűnt volna ez a közösségi élet, ez az összetartozás.

Az én generációm talán az utolsó, aki még megtudta élni ezt az ősi, archaikus állapotot. Megváltozott a világ, másképp élnek a gyerekeink, apám és anyám unokái, de ez nem baj. Azt gondolom, hogy vannak olyan tradíciók, amiket meg lehet tartani és vannak, amelyeket el kell dobni ahhoz, hogy az ember túl tudjon élni.

Mikor kezdődött a festészet, a rajzolás iránti vonzalmad?

A rajzolás az pici gyerekkorom óta megvolt, emlékszem apám valahol szerzett nekem színes ceruzákat, nem lehettem négy-öt évesnél nagyobb. Még most is előttem van az a nyári délután, ahogy ültem és rajzolgattam az új ceruzákkal.
Az iskola az elején nehezen ment. Soha nem felejtem el az első napot. Apám biciklivel vitt az iskolába. Rövid gatya volt rajtam, fázott a combom, ahogy hozzáért a vas, s nagyon nagy rémületben voltam, Úristen most mi fog történni velem?! Teljesen új közösség, más emberek, más élethelyzet. Minden gyerek fél ettől. Én talán még jobban féltem, mint egy átlag gyerek. Én nem jártam óvodába, s láttam, hogy a többiek nagyrészt ismerik egymást. Nem tudtam, hogy honnan. Micsoda hátrányként éltem meg, annyira kirekesztettnek éreztem magam, most mi lesz?
A tanárnő szól a többieknek: na gyerekek vegyétek elő a gyurmatáblát, a gyurmát… Halvány lila gőzöm sem volt arról, hogy mi az a gyurma. Most gyurmázni fogunk! A gyerekek önfeledten, egymással vihorászva pakolgatják ki a cuccokat, s már bontják ki nagy izgalommal...nézem Úristen most mi lesz?
Na gyerekek most mindenki perecet készít. Azt sem tudtam, hogy mi az a perec, életemben nem láttam…Kétségbeestem. A tanár néni a naplójával volt elfoglalva. Mindenki gyúrja, csak én nem. Nézem a padtársamat, egyből ezerrel eltakarta, hogy mit csinál.
Na kész, itt a vég! Elkezdtem pityeregni…Na Ferike, mi a baj? Nem tudok gyurmát csinálni tanár néni. Na Ferike, ha nem csinálod, látod ott azt a szöget, én felakasztalak. Egyből a krisztusi asszociáció,…fogtam magam és ordítozva kirohantam…
Ez volt az első nap az iskolában, aztán teltek-múltak a hetek, a hónapok, vezéregyéniség lettem. Mindezt úgy tudtam elérni, a hátrányokat úgy tudtam túlélni, hogy felvállaltam egy bohóc

szerepet. Egy nagyon okos, nagyon jókedvű, irányító bohócot. Észre sem vették, hogy az osztályban én irányítok mindenkit és mindent. Én nagyon rossz jó gyerek voltam, vagy fordítva én nagyon jó rossz gyerek voltam. A mai napig szeretnek ezek a tanárok engem, de én is őket.

Mi történt az általános iskola után?

Aztán elmentem tanulni, ipari iskolába kőművesnek. Mert azt mondták, hogy oda menjek. Nem voltam jó tanuló. Nem nagyon érdekelt a tudásnak az a része, amit az iskolákban tanítanak. Ez a mai napig is így van, én mindig mestereket kerestem. Elvégeztem az iparit, aztán elmentem levelező gimnáziumba. Egy pár évet elvégeztem, de azt sem fejeztem, akkor már a tánc jelen volt az életemben.
Beleadtam anyait-apait, versenyekre jártam, nagyon sok versenyt megnyertem. Gyakorlatilag itt a városban megőrjítettem a fiatalokat, mindenki tőlem akart tanulni brékelni.

Meddig tartott ez a korszak?

Úgy 30 éves koromig. Utána beiratkoztam tanulni Jeszenkyhez a Domino Pantomim stúdióba, aztán jártam egy darabig a Földi Bélához is. Ezt az egészet összegyúrtam és kialakítottam egy nagyon egyedi táncstílust, s ezzel egész Európát, Ázsiát bejártam. Cigányéletet éltem világ életemben.

Aztán valahogy elegem lett az éjszakából, megcsömörlöttem az egésztől. S akkor gondolkodtam azon, hogy gyerekekkel kellene foglalkozni. Megkerestem itt a kiskőrösi gyermekvédelmi központ igazgatónőjét, és fölajánlottam, hogy szívesen eljönnék ide gyerekekkel foglalkozni: iskolán kívüli oktatás, rajzolás, bármi... Asszisztensként dolgoztam egy évet, aztán jött az újságírás, felkerültem Budapestre, ott tanultam újságírást Kvalla Gábor barátommal. A mai napig jó barátok vagyunk, készítünk együtt filmeket is. Szóval ott az újságíróiskolában az előadásokon elővettem a papírt, s lerajzoltam az előadókat. Egyszer odajött hozzám Kalla Éva: - Gyerek, te tök jól rajzolsz, mikor kezdted el? - Hát igazából most – feleltem. - Úgy rajzolsz, mint a Szentandrássy Pityu, téged biztosan elvállalna tanítványnak…

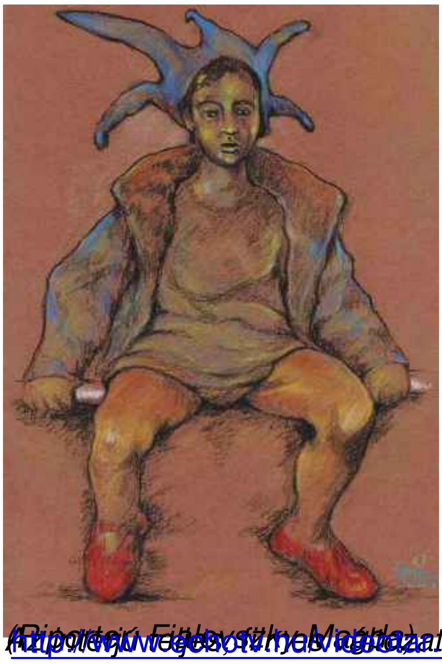

(Riporter: Fialovszky Magda)

Az interjú teljes, filmes változatát az alábbi hivatkozásra kattintva tekinthetik meg:

http://www.echotv.hu/videotar.html?mm_id=118&v_id=2327